

[Statsministeren]

betydningsfulde globale miljø- og udviklingsproblemer.

Det er nu tiende gang, jeg besvarer forespørgslen om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation i forbindelse med Folketingets afslutningsdebat. I de forløbne år er meget ændret. Der er på mange måder sket et holdnings-skifte i det danske samfund; jeg synes, man kan konstatere, at der i dag er en bred og voksende opbakning til et samfund med større personlig frihed og med flere valgmuligheder.

Det enkelte menneske er kommet mere i centrum, og flere og flere beslutninger og mere og mere ansvar overlades til den enkelte, og der er et ønske om at gå videre, som jeg var inde på før. Det er i øvrigt en tendens, som er ganske på linje med udviklingen i mange andre lande. I Danmark er det en selvfølge, at disse ændringer sker inden for en forsvarlig social ramme, hvor de bedste sider af vort velfærdssamfund bevares. Det bakker alle op, sådan skal det være. Det er den linje, regeringen lægger op til at arbejde videre på.

Den anden og helt afgørende forskel på situationen i dag og dengang er den økonomiske genrejsning. Danmark har gennemgået en betydelig økonomisk genrejsning gennem de seneste år. Der blev talt om afgrundens rand og andre uhyggelige perspektiver. Nu tales der om Europas stærkeste økonomi, om den økonomi, der i internationale sammenligninger gang på gang bliver beskrevet som en af de bedste, den økonomi, som internationale erhvervsledere har størst tillid til, den økonomiske politik, som er blevet en af de mest troværdige og stabile i den vestlige verden. Det er der grund til at fremhæve – også på baggrund af 2. juni. Sagen er faktisk, at vi ikke mindst i dette forår har modtaget den ene enestående positive vurdering af dansk økonomi efter den anden. Jeg vil således minde om vismandsrapporten, der vel er den mest positive, vismændene har skrevet, siden institutionen blev etableret for 30 år siden. Det er det positive udgangspunkt, vi skal bygge videre på.

Disse økonomiske resultater har været vigtige for alle de borgerlige regeringer, vi har haft siden 1982. Det gælder firkløverregeringen, KVR-regeringen og den nuværende KV-regering. Linjen og hovedsigtet, nemlig genopretningen af dansk økonomi, har i hele 10-årsperioden bygget på en fælles forståelse blandt

de fem partier, som har deltaget i regeringsarbejdet. Både som medlemmer af regeringen og uden for regeringen har disse partier udgjort grundstammen i genopretningsarbejdet. Og netop derved har det været muligt at fastholde det, man har kaldt det lange seje træk, der har været så vigtigt for skabelsen af stabilitet, den stabilitet, der er forudsætningen for den helt afgørende forudsigelighed og troværdighed, som har præget de senere års økonomiske politik. Mere skal jeg ikke sige om det.

Jeg vil ikke rette blikket så meget tilbage under denne debat i dag. Men jeg vil gerne understrege, at selv om vi kan glæde os over mange gode resultater, er vi fuldt opmærksomme på, at alle problemer naturligvis endnu ikke er løst. Her kommer først og fremmest den alt for høje arbejdsløshed op i toppen af dagsordenen. Men jeg synes godt, man kan sige, at muligheden for at gøre noget effektivt og holdbart ved ledigheden er i dag langt større end for en halv snes år siden.

Men så kommer 2. juni. Man kommer ikke uden om, at folkeafstemningen om EF-traktaten rokker ved det pæne billede. Regeringen respekterer naturligvis resultatet fuldt og helt – ingen tvivl om det – og jeg skal også her i dag tilsige, at regeringen vil gøre alt for, at tilliden til den sunde danske økonomi bevares. Vi ønsker naturligvis stadig at være i toppen af europæisk økonomi. Men betingelserne for dansk økonomi er uenagtelig blevet vanskeligere efter nej et ved folkeafstemningen.

Derfor er det realistisk af os at konstatere, at kravene til den økonomiske politik er blevet større efter nej et ved folkeafstemningen. Vi skal nu sørge for, at den nødvendige troværdighed bevares. Samtidig er det økonomiske råderum blevet mindre. En række døre kan blive lukket, men vi må så tage ekstra hårdt fat om de ting, vi selv kan klare.

Regeringen er indstillet på at gøre alt, hvad der er muligt, for at sikre os imod den utryghed, vi er konfronteret med. Den skal vi bekæmpe, den skal vi have bortvejret; men den er der, og det skal man ikke skjule. Man skal heller ikke overdimensionere den. Det er risikoen for, at vores levestandard vil kunne blive lavere, at skattetrykket vil kunne blive højere, at den offentlige service kan blive lavere, og at arbejdsløsheden vil blive højere. Alt sammen større usikkerhed, end vi ville have haft med et ja ved folkeafstemningen.